

OSD 2/13

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 04 września 2013 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodnicząca: r. pr. Teresa Kozłowska

Sędziowie: r. pr. Elżbieta Wołosz

r. pr. Hubert Schwarz

Protokolant: apl. radc. Maciej Jarocho

po rozpoznaniu w dniach 08.04.2013 r., 03.06.2013 r., 19.08.2013 r. oraz 04.09.2013 r.

sprawy przeciwko radcy prawnemu
obwinionemu o to, że:

działając w okresie od stycznia 2010 r. do lipca 2011 r., jako pełnomocnik i oraz i dopuścił do ujawnienia informacji o wierzytelności przysługującej w stosunku do nich ich przeciwnikowi co w konsekwencji doprowadziło do nabycia jej przez pracownika jego kancelarii przez co nie dochował On obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w stosunku do informacji uzyskanych od klienta w związku ze świadczenie pomocy prawnej, poprzez niezabezpieczenie przed niepowołanym ujawnieniem tych informacji, co doprowadziło do skorzystania z tych informacji przez osobę trzecią w jej interesie,

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U 2002 Nr 23, poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 9, art. 12, art. 13 oraz art. 14 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

ORZEKA

1. Obwinionego radcę prawnego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu, opisanego powyżej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 9, art. 12, art. 13 oraz art. 14 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierza karę pieniężną w wysokości 3.740,05 zł (słownie trzy tysiące siedemset czterdzieści złotych 05/100),
2. Obciąża radcę prawnego kosztami postępowania w kwocie 1.233,25 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych

Maciej Jarocho

Teresa Kozłowska

Elżbieta Wołosz

Uzasadnienie

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [redacted] na podstawie skargi państwa [redacted] oraz państwa [redacted] na czynności zawodowe radcy prawnego [redacted] złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec tegoż radcy, zarzucając mu popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 9, art. 12, art. 13 oraz art. 14 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Przewinienie polegało na tym, iż obwiniony działając w okresie od stycznia 2010 r. do lipca 2011r. jako pełnomocnik skarżących dopuścił do ujawnienia informacji o wierzytelności przysługującej w stosunku do nich ich przeciwnikowi [redacted] co w konsekwencji doprowadziło do nabycia jej przez pracownika jego kancelarii [redacted] skutkiem nie dochowania przez obwinionego obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej w stosunku do informacji uzyskanych od klienta w związku ze świadczeniem pomocy prawnej, poprzez niezabezpieczenie przed niepowołanym ujawnieniem tych informacji, co doprowadziło do skorzystania z tych informacji przez osobę trzecią w jej interesie.

Zastępca Rzecznika wniósł o zastosowanie wobec obwinionego na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego oraz zebrany na rozprawie, ujawnionym i dopuszczonym w poczet dowodów, ustalił co następuje:

Skarżący w dniu 30 marca 2009r. nabyli od [redacted] nieruchomość, za którą część zapłaty (120 tys. zł) uiszcili, a pozostałą kwotę (480 tys. zł) mieli wpłacić w określonym umową terminie. W chwili zakupu nie wiedzieli, że zakupioną część nieruchomości dzierżawi [redacted] Z uwagi na to, że w umowie sprzedaży strony oświadczyły, że „wydanie umowy nastąpi w dniu dzisiejszym po podpisaniu niniejszej umowy” oraz odmowy opuszczenia przez [redacted] przedmiotowej nieruchomości, między skarżącymi, [redacted] oraz [redacted] powstał spór natury prawnej. Pomimo to skarżący dokonywali na rzecz [redacted] sukcesywnie spłat należności. Wobec niewydzierżawienia nieruchomości oraz problemów z wyegzekwowaniem od [redacted] rozliczeń czynszowych, skarżący zlecieli [redacted]

[redacted] prowadzenie sprawy w ich imieniu, a wolą ich było reprezentowanie ich praw przed [redacted] w celu odebrania zakupionej nieruchomości, zaliczenia czynszu dzierżawnego na poczet rozliczeń z umowy sprzedaży oraz przedłużenie terminu spłaty określonego w umowie sprzedaży na termin zgodny z ustną umową zawartą z [redacted] czyli rok po otrzymaniu nieruchomości.

W dniu 12.01.2010r. skarżący spotkali się z pracownikiem [redacted] oraz w jej obecności podpisali pełnomocnictwo. Pełnomocnictwo zostało udzielone osobom: radcy prawnemu [redacted] adwokatowi [redacted] adwokatowi [redacted] i adwokatowi [redacted] Skarżący przekazali

równocześnie komplet posiadanych dokumentów dotyczących sprawy. [redacted] przyjęła sprawę do obsługi prawnej, o czym poinformowała skarżących pismem z 15.01.2010r.

Pismem z 15.02.2010r. skarżący zostali poinformowani o działaniach podjętych w ich imieniu przez radcę prawnego [redacted] (dowód: k. 135 – 141).

Przez cały czas trwania zlecenia skarżący kontaktowali się mailowo z pracownikami kancelarii, najpierw [redacted] później [redacted] natomiast z uwagi na otrzymywaną korespondencję z kancelarii podpisywaną przez radcę prawnego [redacted] [redacted] byli przekonani, że ich sprawę prowadzi radca prawny [redacted] (dowód: zeznania skarżących i pisma – k. 23, 29, 30, k. 135-141, pisma z kancelarii z 25.02.2011r. i z 22.07.2011r.)

W trakcie prowadzenia ich sprawy – pod koniec 2010r. - skarżący powzięli wiadomość, że kancelaria udziela również pomocy prawnej [redacted] co ich zdaniem nie powinno mieć miejsca z uwagi na kolizję interesów stron (dowód: zeznania skarżących – k. 121 – 123).

W tym czasie obowiązki dyrektora ds. administracyjno-ekonomicznych pełniła [redacted] W dniu 3.03.2011r. [redacted] zawarła z [redacted] umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu od skarżących z tytułu umowy sprzedaży nieruchomości, wartość tej wierzytelności w umowie określono na 600 tys. zł. (dowód: umowa przelewu wierzytelności - k. 14).

W dniu 7.06.2011r. odbyło się spotkanie z udziałem mec. [redacted] [redacted] [redacted] oraz [redacted] na którym spisano porozumienie i ustalono, że zwrot przedmiotu dzierżawy przez [redacted] nastąpi 13.06.2011r. W tym dniu doszło do przekazania nieruchomości, a uczestniczyli w tym mec. [redacted] [redacted]

O fakcie zawarcia umowy cesji skarżący dowiedzieli się z pisma [redacted] [redacted] z 4.07.2011r. skierowanego do nich na adres w [redacted] znany tylko kancelarii (dowód: pismo z 4.07.2011r. k. 75).

W odpowiedzi skarżący zakwestionowali legalność działań [redacted] W dniu 8.07.2011r. wypowiedzieli pełnomocnictwo udzielone [redacted], żądając zwrotu kompletu dokumentów, na co otrzymali odpowiedź z 22.07.2011r. podpisaną przez obwinionego (dowód: pismo z 22.07.2011r.).

Z zeznań świadków (pracowników [redacted] - k. 120, 127, a także wyjaśnień obwinionego), wynika, że [redacted] nie posiada programu do obsługi [redacted] ma ogólnodostępną bazę danych zawierającą nazwę, rodzaj sprawy, datę założenia, dane o kliencie i stronie przeciwnej, brak jest szczególnych zabezpieczeń akt spraw i przesyłanych korespondencji.

Obwiniony w trakcie przewodu sądowego cofnął swoje wyjaśnienia złożone przed zastępcą rzecznika dyscyplinarnego i nie przyznał się do zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Stwierdził, że w [redacted] zwyczajowo pełnomocnictwa obejmowały wszystkich współników, jednakże sprawy zlecane w [redacted] prowadzili współnicy, on natomiast prowadził sprawy zlecane w oddziale wrocławskim. Sprawy skarżących jak i ich nie zna, a pisma opatrzone jego podpisem nie są jego autorstwa. Odnośnie zabezpieczenia danych i informacji o klientach oświadczył, że sprawy były pod nadzorem prowadzącego referenta zabezpieczane w zamykanych szafach (dowód: wyjaśnienia obwinionego na rozprawie z 19.08.2013r.).

Bezspornym jest, że [redacted] jako pracownik [redacted] podlegająca jej wspólnikom, miała dostęp do danych klientów [redacted] objętych tajemnicą. Radca [redacted] nie podjął żadnych działań zmierzających do obrony interesów prawnych skarżących. Stan faktyczny sprawy świadczy o tym, że [redacted] znała szczegóły sprawy, w tym dane osobowe klientów, informacje na temat wierzyciela, sama zresztą przyznała, że [redacted] poznała w trakcie pracy w [redacted] (dowód: k. 127, 128).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Dochowanie tajemnicy zawodowej stanowi w świetle przepisów ustawy o radcach prawnych i kodeksu etyki zawodowej podstawową zasadę zawodu radcy prawnego. Zgodnie z art. 3 ust. 3 i ust. 5 ustawy o radcach prawnych zachowanie tajemnicy odnosi się do wszystkiego o czym radca prawny dowiedział się w związku z udzieleniem pomocy prawnej. Należy przez to rozumieć, że tajemnicą są objęte także wszelkie dokumenty i środki porozumiewania się radcy z klientem związane ze świadczoną obsługą prawną. Poufny charakter komunikowania się klienta z radcą stwarza u klienta uzasadnione oczekiwanie ich nieujawniania. Kodeks etyki zawodowej dookreśla, że tajemnica obejmuje wszelkie informacje uzyskane od klienta, stanowi podstawę zaufania klienta do radcy prawnego, a obowiązek zachowania tajemnicy obejmuje nie tylko zakaz ujawniania informacji ale i skorzystania z nich w interesie własnym bądź osoby trzeciej, a także radca ma obowiązek zabezpieczyć te informacje przed niepowołanym ujawnieniem.

W niniejszej sprawie, oczywistym jest, że informacje uzyskane od klientów [redacted] „wyciekły”, a skorzystała z nich pracownica kancelarii w interesie własnym. Obowiązkiem wspólników [redacted] (w tym przypadku radcy prawnego [redacted] było takie zabezpieczenie wszelkich danych o klientach i prowadzonej dla nich sprawie, ażeby nikt nie mógł z tej sprawy wykorzystać jakichkolwiek informacji. Obwiniony twierdził, że wszelkie dane o klientach były zabezpieczone.

Odnośnie tego, że pisma wychodzące z [redacted] nie są przez niego podpisane - to Sąd uznał, że jeżeli nawet tak było, to obwiniony musiał mieć świadomość, że pracownicy [redacted] w korespondencji z klientami, za jego przyzwoleniem posługują się jego nazwiskiem, a on ten stan rzeczy akceptował.

Zarzuty przedstawione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym i ustaleniach faktycznych. Obwiniony nienależycie i sprzecznie z zasadami etyki zawodowej wykonywał swe czynności zawodowe w zakresie zabezpieczenia wszelkich informacji uzyskanych od klientów.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom skarżących odnośnie treści i zakresu pełnomocnictwa, a także podzielił ich przekonanie, że radca prawny [redacted] jest ich pełnomocnikiem. Wynikało to bowiem z korespondencji podpisywanej przez obwinionego. Przyjęcie od skarżących pełnomocnictwa zobowiązywało go do obowiązku zabezpieczenia wszelkich danych o nich i informacji o sprawie.

Zeznania i dowody przedstawione przez pokrzywdzonych wykazały niedbały i nienależyty stosunek obwinionego do przyjętej przez kancelarię; obwiniony naraził pokrzywdzonych na szkodę wynikającą z wykorzystania informacji o ich sprawie przez osobę trzecią – pracownicę [redacted] w interesie własnym.

[Handwritten signature]

Materiał dowodowy w postaci zeznań świadków i pokrzywdzonych oraz dokumenty przez nich przedłożone, świadczą o tym, iż zarzuty wobec obwinionego są zasadne i stanowią podstawę do ukarania obwinionego, a wina obwinionego, mimo braku jego przyznania, nie budzi wątpliwości i jest oczywista.

Klienci zlecając sprawę profesjonalnej ██████████ podeszli z pełnym zaufaniem do usług prawnych przez nią świadczonych; w wyniku niedbałego i nienależytego działania obwinionego polegającego na niezabezpieczeniu udzielonych kancelarii prywatnych informacji osoba trzecia je wykorzystała w interesie własnym.

Działając w powyżej opisany sposób obwiniony naruszył swym postępowaniem przepisy ustawy o radcach prawnych oraz szereg przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, które nakazują radcy prawnemu obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej.

Zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego. Klienci zwracający się o pomoc prawną do profesjonalisty radcy prawnego oczekują rzetelnego ich potraktowania przy zachowaniu wszelkich standardów zawodowych.

Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy wskazuje, że zarzuty wobec obwinionego są zasadne i stanowią podstawę do ukarania obwinionego, a wina obwinionego nie budzi wątpliwości. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, jakkolwiek obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, to z zebranego materiału dowodowego bezsprzecznie wynikało, że czyn ten popełnił. Sąd uznał, że zarzut stawiany obwinionemu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego znajduje potwierdzenie w okolicznościach sprawy i stanowi podstawę do ukarania obwinionego.

Wykonując swój zawód radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, jak i za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub zasadami etyki radcy prawnego.

W niniejszym przypadku negatywne postępowanie obwinionego jako całkowicie sprzeczne z etyką zawodową, wyczerpało dyspozycje art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 9. 12. 13 oraz 14 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzając karę pieniężną w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w kwocie 3.740,05 zł uznał, że jest ona współmierna do stopnia zawinienia i charakteru naruszenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych (wykaz w aktach sprawy).

Orzeczenie nie jest prawomocne, przysługuje od niego odwołanie złożone do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego we ██████████ - w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.

[Handwritten signatures and initials]